

ВОЛОС ДЯКІВ

Адреса Редакції й Адміністрації: Коломия, вул. Міцкевича ч. 51

Незалежний, аполітичний, безпартійний,
становий часопис.
Виходить 1 і 15. кожного місяця.

ЦІНИ ОГолошень: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., 1/4 стор. 30 зл., 1/8 стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГолошення: За одно слово або його місце 10 сот.

Постійні оголошення мають 20% знижки а оголошення для дяків-премуераторів 50%.

ОГолошення приймається тільки за попереднім надісланням належитості або принайменше зачету. Анонімних дописів не приймається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В краю:
Ціло річно 6:00 зл.
піврічно 3:00 "
чвертьрічно 1:50 "
За границею річно . . . 2 долари
або їх вартість в иншій валюті.

Чекове konto П. К. О. в Варшаві ч. 152.951. (аж до відкл. замкнено)

Ціна одного примірника
25 сот.

Пам'ятні Дні Тараса Шевченка. (10. марта 1814. — 11. марта 1861. — 10 і 11. марта 1926).

Як умру, то поховайте мене на могилі
Серед степу широкого
На Україні милій.

І мене в семі великій
В семі вольній, нодій
Не забудьте помянути
Не злим тихим словом.

Т. Шевченко.

Що року українське громадянство святкує урочистими концертами, академіями, відчитами і т. п. пам'ятні дні свого найбільшого поета й пророка Тараса Шевченка, який, як син кріпака прийшов на світ дня 10. марта 1814. р. в селі Моринцях на Великій Україні, а дня 11. марта 1861 р. помер нечаяною смертю в Петербурзі, нинішнім Ленінграді.

Мимо того, що життя поета було дуже коротке, бо тревало заледво 47 літ, було воно таке тяжке й трагічне, якого не зазнав жаден поет на цілому світі, а саме: через 24 роки був він кріпаком, 10 літ стогнав за Своєю працю для народа по ріжних царських тюрмах, 3 і пів року був під поліційним дозором, а лише заледво 9 літ тішився правдивою свободою.

Тарас Шевченко є для нас тому найбільшим поетом, бо він своїми творами, які містяться в „Кобзарі“ зробив великий душевний переворот на Україні; він пробудив увесь український народ до нового життя, закрив його до любови свого рідного краю й народа, змалював як найвірнійше не лише велику красу України: її ланів, степів, садів, рік і моря, але також цілу славу минувшину українського народа та його сучасну тяжку долю. Надто журиться поет в своїх творах також і про будучину України, та неначе добрий батько дітям, дає нам цінні поради на дорозі до красшого народного життя.

Мимо сего, що Шевченко не написав багато належить він до найбільших світових поетів, бо не ходить о те, скільки хто написав, але що написав.

Простими, але щирими з під серця словами написаний Шевченків „Кобзар“ більше зворушує й вдоволяє читача, як незнати яка, штукаю написана книжка. Він має ту чаруючу силу, що наколи ми читасмо його на пр. і сотий раз, то нам здається, що ми се перший раз взяли його до рук.

Наколи „Кобзар“ читають освічені люди, то не можуть на дивуватися, а наколи возьме його до рук звичайна людина, то не може начитатися.

Отже кождий, як: селянин, робітник, чумак, бурлака, безжурний козак, залюблена пара, убога вдовиця, сирота, бідний кріпак, наймит і т. п. знаходять у „Кобзарі“ неначе свої власні слова та вірний образ свого життя. Вони не можуть з дива зійти, яка то сила зуміла те все в людській душі відчитати, й змалювати. Отже такі чуда творив Тарас Шевченко, якого за його щирю любов і велику працю для простого народа, прозвано мужицьким поетом.

Як бачимо „Кобзар“ Шевченка є дорогоцінною перлою в нашій літературі, і тому він повинен знайти в кожній українській хаті, але не для паради, тільки для важного душевного покарму цілої родини.

І. В.

Схамежіться.

Мотто:

„Гей ріко! Однак! Наші шуми:
В тої філі грають, в мені думи,
Беріть увагу тебе в свої окози
А мене, життя важкі умови“

Б. Лепкий.

Наче шум ріки, вливають скарги з дяківських грудий на безправство, іронію, кпини і т. п. зі сторони тих, які накликають: і ворога любити.

Терплять дяки, неначе праведний Йов. А любов многих їх „настоятелів“ застигає в якихось страшних, мертвих формах. Душа їх відвикла буяти в просторах вселюдського духа... Полохливо ухилиєсь від подиху широких громадянських поривань, замуруючись сама в консервативних поглядах. І наколи приходиться з пошаною склонити голову перед тими священиками, які словом і ділом ратують нас дяків перед моральним і матерьяльним занепадом та в певній мірі допомагають нам здобути собі красшу долю, то мимоволі виривається з наших уст слово найбільшого обурення під адресою тих, що живуть в низькому морі будденщини, й силою здержують нас від поступу в перед, або нищать нашу і так нічим незабезпечену слабу егзистенцію.

Щасливий чоловік, який любить свій нарід — нарід знесилений боротьбою, вимучений тюрмами й висміяний чужими... Такий чоловік, відчуваючи біль, смуток і радість свого народа та його безмежні турботи, жие силою духа, яка випливає з загального народного життя. Направду щасливий той, в якому розбудиться жива й поважна любов до поневоленого народа, а з окрема до тих одиниць, які все, що мали зложили на жертівнику своєї вітчизни! Бо не вільно нам забувати, що лише з ідейних та свідомих одиниць повстає силь-

ний нарід, повстає держава й самостійне життє.

Межи дяками знаходиться велике число таких, що терпіли воєнне лихо, пережили Талергофи й Бригідки та вернули до дому по те, щоб побачити там матерьяльну руїну. Богато з них переживає ще й нині скрутний час. Велика нужда заглядає їм в вічі, а помочи нізвідки. Богато наших „душпастирів“ задержало лише саму форму названня. Деякі, не то, що ухилюються від праці на народній ниві, але не хотять навіть і подумати про те, як они далеко зайдуть з тим, і які будуть наслідки їхньої такої закамєнілости. Хто слідить уважно сіре життє, той знає дуже добре, що так далі бути не може.

Деякі священики замість дати імпульс до більшої активності дяків та пробудити ще певну частину нашого народа з тої інерції і байдужности до красшого життя, стараються всіми способами як-раз припинити всякі такі зусилля до поправи людської долі.

Загал дяків розуміє дуже добре, що в нинішній борбі ходить о їх долю, а не проясне завтра, і тому не може оставатися німим свідком теперішнього свого поневолення і самоволі деяких наших священиків у відношенню до них, а голосно й рішучо підносить свої неоспоримі права до людського життя. А підносить свої права тому, бо розуміє, що забезпеченне його перед нуждою та пониженням є конче цотрібне для осягнення й утривання релігійної рівноваги, а то тимбільше, що якраз тепер зарисовуєсь найширша віддаль між духовенством а народними масами.

До сього часу був у нас звичай не натякати на непорозуміння між священиками а дяками, не натякати на сю незгоду та ховати її як найдалше в кут. Та показалося, що воно так дальше не могло бути, бо само життє не могло з сим погодитися та з часом зробило те, що мусіло зробити. Деякі священики закидують нам безбожність, толкують хибно наші наміри а то лише одиноко тому, бо не хотять розуміти дійсних мотивів наших теперішних змагань. Вмісто помагати тому найменшому братови — тручають його безмилосердя в безодню.

Чи вжеж немає такої сили, щоб спонукала тих людей до правдивого християнського співжиття, до життя, яке-б загомоніло й заграло блискучими філями під золотим сьайвом Хреста?... Чи наш голос, ще довго буде „голосом вопіющого в пустині“?..

Ніч, яка вкривала дяківську долю так довго — проминула... Світло свідомости прогнало її за десятю гору... Легкодушне й байдужне життє мусить уступити місця новому, яке творилоб огнище загальної лю-

бови, праці й загального добра. І лише терпелива видержка, сильна віра в успіхи, і солідарність наших дяків, зломлять і розторощуть ряди противників, знищать все, на шляху, що буде перепороною до красшого їхнього життя.

В. Дячок.

„Съ нами Богъ“.

(Продовження до 4. числа).

Отже тут подаю се під загальний осуд та питаю, хто винен чи лише сам клир, чи також і дяки?

Недавно довідалися ми з нашого органу „Голосу Дяків“ про виїзд дяківської делегації до Варшави, та про її сумлінну та щирю працю там же. Се нас всіх дяків скріпило на вірі й душі та додало нам багато сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківського стану. Висилка сеї Делегації свідчить найкраще, що в нас дяків є свідомість клясової борби, та що не загал дяків, лише його одиниці носять п'ято байдужників, які ще й нині нічого не знають і знати не хотять про дяківську організацію й її ідеологію.

Сі байдужники мабуть не розуміють, яку важну роль відіграє в організаційному життю та в клясовій борбі свій становий орган, яким у нас являється „Голос Дяків“. Сором нам дякам, що наш часопис „Голос Дяків“ виходить лише два рази в місяць. Ми повинні доложити всіх старань, щоб він виходив щотижня, під неділю.

Кожний дяк повинен приєднати нашому становому органу „Голосови Дяків“ бодай одного пренумератора; чим причиниться в великій мірі до будови нашого красшого завтра. Пренумерату нашого органу можна запропонувати й тим нашим Всеч. ОО., які є прихильниками наших теперішніх змагань, а вони напевно нам сего не відмовлять і учинять так, як се вже многі священники зробили.

Тут мушу згадати також і про те, що деякі дяки думали, що справа приділу ерекціон. ґрунту для них піде легко, без найменшого напруження та бо як з найкоротшого часу полагоджена. А наслідком було, що деякі одиниці почали вимагати від дяків насамперед освіти, відповідній 4-й низшим клясам і т. д., а потому аж згадувати про приділ їм ерекці. ґрунту, почали деякі дяки, слабої волі тратити охоту до дальшої праці, не знаючи мабуть про те, на яку велику небезпеку наражують они через те загальну дяківську справу.

Я тут позволю собі завважати, що всякі збенження на сій точці є цілком безпідставні, бо питання вивінування дяків ерекці. ґрунту, стало тепер вже актуальним, а справа загальної освіти буде щойно з часом без шкоди для теперішніх дяків унормована. Незалежно від сего молоді дяки повинні старатися на кожному кроці своє загальне знання поширювати, а старші дяки повинні їх до сего при всякій нагоді заохочувати.

Ми дяки перебули вже не одно, і зуміємо всі як один видержати в теперішній борбі аж до повної побіди.

Активності лише а не нарікання. Єдності а не дроблення сил, бо тільки в сей спосіб дійдемо до бажаної мети. В першій мірі кождий дяк повинен передплачувати свій становий орган „Голос Дяків“, котрий провадить нас на праву путь; скликувати часто Збори Дяків і численно прибувати на них, та обговорювати всі важні дяківські справи і ухвалювати відповідні резолюції. При тім є важною справою приступити в членів Товариства „Взаємної Помочи Дяків“ в своїй Епархії.

Думаю, що в сему році вже всі наші Впп. Тов. Дяки зрозуміють вагу хвилі, та стануть як один муж в залізні ряди теперішніх борців за красшу долю та утрачену славу й повагу дяківського стану.

Довжнів, в день Обрізання Г. Н. І. Хр. 1926
Петро Щитинський.

Спішіть зі скликуванням декан. зборів і висилкою резолюцій!
Редакція.

З під Карпат.

Високоповажний Пане Редактор!

Прошу ласкаво помістити в своєму щінному часописі слідууючу мою допись:

Не один раз читав я Ваш цінний часопис, який безнастанно взиває всіх дяків до єдності й солідарності, щоб як один ставали в ряди до борби за красшу долю дяківського стану, щоб всі стали за одного, а один за всіх.

Правда, загал дяків зрозумів вагу хвилі та сміло йде в перед за красше своє завтра, але на жаль бачиться ще тут і там також слабодухів, киринників й лаполізів. Они вповні вдоволяються вже лише самими уніформами чи якими іншими марницями, а що його товарища усунено десь там за організаційну працю з посади, то се його нічого не обходить. Ой Панове Дяки, накопили Ви будете лише одинцем ходити та лише про свої особисті справи дбати, то з Вами ніхто ніколи не буде числитися й тяжко Вам прийде чогось добитися. Найбільшу армію, в якій нема єдності й солідарності, здисциплінований противник, хотья менший числом розбиває без великих трудів в пух і прах.

Яке значіння мають єдність і солідарність нехай послужать тут слідууючі два приклади: Недавно у Варшаві усунено з посади і телефоністку, в виду чого зараз там всі її товаришки в числі 300 осіб застрайкували. Або за усунення від роботи в тартаку на Демни головного організатора зараз застрайкували там всі робітники і страйк тривав так довго, доки управа тартаку не прийняла назад його до роботи.

А у Вас, Впп. Дяки, часто діється цілком противно. Я знаю на пр. кілька випадків, де на місце усуненого дяка зі служби за організаційну працю зараз аголосилося кількох кандидатів-лаполізів, та, не питаючи згоди своїх попередників, пообнимали після них посади. Яку моральну вартість представляють такі люди, хіба не треба вже й розписуватися. Отже прошу розсудити, чи в такий спосіб легко чогось добитися?

Сему злу треба зарадити як найскорше а спосіб на се є такий: щоб жаден дяк не смів скорше обняти нової дяківської посади, доки не переконається особисто, що його попередник уступив з неї добровільно. Се повиннося на кождому Зборі Дяків у формі резолюції ухвалити, а тоді воно вже стане обовязком для кождого дяка. А наколиб після сего повторився ще такий випадок, щоб який лаполіз обняв нову дяківську посаду, не примінюючись до такої ухвали Збору, тоді належить на найблизшому Дек. Зборі Дяків проти сему запротестувати та завізвати такого лаполіза під загрозу загального бойкоту та впису на „Чорну Лісту“, щоб до певного реченця уступив з нелегально занятої посади.

Впп. Панове Дяки, у власному інтересі прийміть мою раду до відома й до виконання, а побачите, що се причиниться в великій мірі до здійснення Ваших теперішніх загальних бажань. Ще одна моя рада, щоби Ваш цінний орган невідклично виходив 4 рази в місяць. Думаю, що кождий дяк є в змозі тижневик передплачувати.

Друг Дяків.

Дяків. „гаразди“ в Турчанщині.

У нас в Турочках Нижних громадський уряд згодив дяка п. Антона Пенцака на 1925 р. В згоді, підписаній парох. і громад. урядами, було м. и. сказано, що дяк має побирати одну третю пайку загальної вартости зі всіх доходів за обрядові функції. З часом ся згода нашому о. парохови Іванови Скваркови не подобалася, й він допровадив до сего, що дякови визначував лише одну четверту пайку зі згаданих доходів, а накопи дяк проти сему запротестував, то о. парох виповів йому службу. Але парохіяне мимо того згодили п. Антона Пенцака дальше на 1926 р. Сим разом вже не було в згоді бесіди про одну третю, але про одну шесту а навіть і про одну дев'яту пайку. Видно, що тут грала роль інспірація третих заінтересованих осіб. З сеї згоди був о. парох з початку дуже вдоволений. З часом але се вдоволення перемінилось аж в проклони та погрози під адресою дяка. Яких слів уживав о. парох в сих проклонах, наразі не хочу ще згадувати. Наймлені

Служби Божі відправляє о. парох сам, дяка не допускає до відправи. Парохіянам, які стали в обороні дяка та його прав до церкви, також і їмость, забираючи голос, сказала м. и. що все те, що дяк відправляє є неважне. В місяці лютому був у нас один слюб, на який о. парох не казав дяка кликати, але накопи інтересовані таки рішучо зажадали собі, щоб в обрядовій церемонії слябу брав участь також і дяк, то о. парох сказав: „добре, нехай буде, але не дайте йому більше, як одного водотога!“ Се є лише фрагмент відношення нашого о. пароха до нашого дяка. Наразі більше не пишу, бо думаю, що се вже вистарчить до зміни дотичних відносин на красше.

Парохіянини.

Неша редакція не забирає наразі ще голосу в сій справі, але в імя засади: *audiatur et altera pars* очікує на дальші ревеляції.

Організаційне життя дяків по деканатах.

Равський деканат, позір!

Збір Дяків равськ. декан. відбудеться дня 19. марта 1926 р. о 11. год. передп. в Потеличу в читальні „Просвіти“. Справа дуже нагла, присутність всіх дяків згаданого деканату конечна.

За Виділ:

Юнко Олександр, дяк в Девятирі, як голова.	Ковалів Яків, дяк в Раві Руськ. як секр.
Боркович Михайло, дяк в Белзці, як засг. голови.	Носало Лука, дяк в Річках, як скарби.

Надвірнянський деканат, позір!

Збір Дяків надвірн. декан. відбудеться дня 23. марта 1926 р. о 10. год. рано в Делятині, в „Народному Домі“. Справа дуже важна, кождий Вп. Товариш-Дяк мусить обовязково прибути. Неприсутність мусить бути безумовно на час оправдана.

За Комітет:

Михайло Коліняк, дяк в Делятині.	Микола Іванішак, дяк в Зарічу.
----------------------------------	--------------------------------

Журавенський деканат, позір!

Довірочний Збір Дяків журавен. декан. відбудеться дня 31. марта 1926 р. о 2 год. сполудня в Адамівці в домі Вп. Семіа Дороньчука, дяка Журавна. Справа дуже важна, присутність всіх Впп. Товаришів-Дяків сего деканату конечна. Неприсутність мусить бути конечно на час оправдана.

Григорій Мисак, дяк і дяк. делег. в Володимирцах.

Жовківський деканат, позір!

Збір Дяків жовк. декан. відбудеться дня 23. марта 1926 р. о 11. год. передполудн. в Жовкві в „Народному Домі“. Справа нагла, присутність кождого Вп. Товариша-Дяка конечна. Неприсутність мусить бути в пору оправдана.

Павло Сало, дяк і дяк. дел. в Крехові.

Дяки снятинськ. декан., позір!

Збір Дяків снятинського деканату відбудеться дня 25. марта 1926 р. о 11. год. передполуднем в домі Вп. Василя Грегорашука Стефанового господаря в Будилові, на котрий то збір всіх Впп. Дяків сего деканату запрошується.

Дневний порядок:

- 1) Звіт з діяльності за 1925 р.
- 2) Касовий звіт.
- 3) Вибір Делсгата на 1926 р.
- 4) Дискусія над дальшою організацією.
- 5) Економічні справи дяківського стану.
- 6) Внески й запити.

Кожний дяк повинен обовязково на збір прибути.

Будилів-Рожнів, дня 1. марта 1926 р.

За Комітет:

Баранюк Йосиф, дяк і упр. хору в Будилові, як голова.	Гушун Антін, дяк і дяк. орг. в Рожнові, як місто голова.
---	--

Складайте добровільні датки на фонд своєї незалежної преси, щоб она як слід могла розвинути свою діяльність!!!

Дуклянський і короснянський деканати.

Збір Дяків дуклян. й коросн. декан. відбувся дня 6. 8. 1925 р. в Гиріві, і ухвалив та прийняв такі резолюції:

1) Збір домагається від Польськ. Правительства наділення всіх чинних дяків ерекц. ґрунтами в висоті від 4—8 гектарів, відповідно до якості ґрунту.

2) Збір домагається від Польськ. Правительства признання дяків необхідними церк. функціонерами та перебрання їх на державний етат.

Сі резолюції вислано до всіх інстанцій, поданих в 2. ч. „Голосу Дяків“ з 1925 р.

На Зборі реферували:

Вп. Михайло Фецина, дяк з Мисцевої: 1) про Службову Прагматику, 2) Приділ ерекц. ґрунту, 3) Емеритуру Дяків. Вп. Мрозек Войтіх, дяк в Ванівці про матерьяльне положення дяка. Вп. Петро Сеньо, дяк з Завадки про організацію дяків.

Вкінці вибрано Комітети: 1) На дуклян. дек.: Вп. Мих. Фецина, дяк, дяк. дел. і орг. в Мисцевій, як голова і Впп.: Василь Кобеляк, дяк в Крепній, Прокіп Баран, дяк в Теретяні і Стефан Роздільський, дяк в Перегримці, як члени. 2) На короснян. дек.: Вп. Войтіх Мрозек, дяк в Ванівці, як голова, Впп.: Петро Пашак, дяк в Бонарівці і Констан. Яскілка, дяк в Ріпнику, як члени. На делегатів на Зїзд Дяків до Перемишля вибрано: Впп. Михайла Фецину та Войтіха Мрозека.

За Президію:

Предсідник: Містопредсідник:
О. Василь Дацишин, Лука Ванько, дяк, вр.
парох в Гиріві, вр. Ст. Роздільський, дяк, вр.

Секретар:

Петро Пашак, дяк, вр.

Богородчанський деканат.

Дня 30. 7. 1925 р. відбувся Надзвичайний Збір Дяків богородчанського деканату в Богородчанах в „Народному Домі“ при співучасті 25 дяків.

Предсідником збору вибрано Впр. о. Гриция, декана й пароха в Солотвині, а секретарем Вп. Теодора Проця, дяка в Богородчанах.

Справу вивінування дяків ерекц. ґрунт. реферував місцевий адвокат Вп. Др. Осип Когут, мимо сего, що о. предсідник з початку сему противився.

На зборі запали такі резолюції:

Збір одноголосно домагається: 1) Наділення всіх чинних дяків ерекц. ґрунтом в висоті одної третьої часті тої скількості, яка на основі конкордату припадає парохам. На випадок, колиб в котрій парохії ґрунту нестало, дяк тої парохії має бути наділений ґрунтом з другої парохії, яка має надавжжу сего ґрунту.

2) 1/3 часті загальної вартості всіх доходів за церковні треби.

3) Признання дякам відповідних урядничих ранг, та перебрання їх на державний етат.

4) Признання державної емеритури для дяків на випадок неспосібности до праці, як також для вдів і сиротів по них.

5) Видання службової прагматики для дяків, одначе в порозумінню з Товар. „В. П. Д.“ у Львові, Станиславові й Перемишля.

6) Обсаджування дяківських посад на підставі рішення Консисторії в порозумінню з Виділом дотичного Т-ва Дяків.

7) Заведення на другому півроці дяківського курсу у Львові викладів про просвітно-культурну та економічну організацію села, на підставі плану Т-ва „Просвіти“ у Львові.

8) Збір взиває всіх дяків бути членами своєї організації та точними предплатниками „Голосу Дяків“.

9) Збір домагається (мабуть на внесок Всеч. о. декана Гриция, др. ред.) — від Хв. Редакції „Голосу Дяків“, щоб на будуче не містила дописів проти священничого стану.

Резолюції вислано до всіх інстанцій, поданих в 6. ч. „Голосу Дяків“ з 1925 р.

При кінці вибрано делегацію до Преосвященного, в склад якої ввійшли Впп.: Теодор Проць, дяк в Богородчанах, Іван Говера, дяк в Нивочині і Теодор Маруневич, дяк в Солотвині.

На сему протокол закінчено й підписано.

Богородчани, дня 30. 7. 1925.

Теодор Маруневич, дяк Теодор Проць, дяк і др. в Солотвині. в Богородчанах, як секр.

Турчанський і височанський деканати.

Дня 8. 7. 1925 р. відбувся в Комарниках Збір Дяків згаданих деканатів, і ухвалив та прийняв такі резолюції:

1) Збір домагається від Поль. Правит. вивінування всіх чинних дяків ерекц. ґрунтами в висоті від 4—8 гект. і евентуальною відповідною держ. платнею на основі заключеного конкордату з Апост. Столицею.

2) Збір домагається від Польськ. Правительства, щоб всякі закони й постанови, видані на основі конкордату, в одинкій мірі відносилися як до рим. кат. органістів, так і до гр. кат. дяків.

3) Збір домагається для дяка одної третьої пайки загальної вартості доходів за всякі обрядові чинности.

Резолюції під 1—2. вислано до всіх інстанцій, поданих в 2. ч. „Голосу Дяків“ з 1925 р. а резолюцію під 3 до Епископ. Ординарятю.

Комарники, 8. 7. 1925 р.

Секретар:

Михайло Височанський,
дяк, др. і орг.

Християнська Рубрика.

Поітений спис тих Впр. ОО. Парохів, які вже тимчасово наділили своїх дяків ерекц. ґрунтом.

Впр. Стеранка Олекс., пар. в Гладишові — 17 морг.	„ Лисак Іван, парох в Башні 15 „
„ Воробкевич Лев, дек. і „ в Білобожниці 8 „	„ Полошиневич Юліан „ „ Середниці 7 2 „
„ Стрільбицький Василь „ „ Зелений 6 „	„ Дрогомирецький Мих. „ „ Мухавці 6 „
„ Билинкевич Антін „ „ Курпатник 6 „	„ Рудницький Антін „ „ Богородчан 6 „
„ Ольшанський Валер. „ „ Завадові 6 „	„ Малицький Йосиф „ „ Борщеві 6 „

Продовженне буде!

З нинішнім днем розпочинаємо з великою радістю поміщування цієї „Християнської Рубрики“ в нашому органі, причому віримо свято в те, що всі наші Впр. ОО. Парохи, яким добро церкви й народа лежить на серці, вїдуть оцими ідеальними слідами повисше згаданих Наслідників Христа, та з сему весною передадут своїм дякам відповідну скількість ерекц. ґрунту в тимчасове посідання й ужиткування, і в сей спосіб напевно засиплють до певної міри ту велику й непотрібну пропасть між духовенством з одного, а дяками з другого боку.

Редакція.

Всячина.

Нестор академиків цілого світа.

В Чикаго в Америці зложив матуру й записався на університетські студії 76 літній Американець Доуел. До сего спонукало його те, що його внук, студент університету давав йому на кождому кроці відчутти свою умову висщїсть.

Доуел сидить тепер зі своїм внуком в одній університ. лавці та перевисшає його своїм розумом.

Нова вага.

Гамбурський механік Кольман винайшов таку чутливу вагу, якою можна зважити навіть одну тисячну частину міліграма. За се одержав він титул доктора „honoris causa“.

Вартість передвоєнних льосів.

З передвоєнних льосів задержали свою повну вартість оці льоси: 1) Турецькі 400 Frs., 2) Італійські Червоного Хреста, 3) Сербські Тютюневі і 4) Сербські Державні 100 Frs. — Австрійські й Угорські лоси Червоного Хреста та Кредитові І. і Н. Емісії є здевалюовані і не представляють майже жадної вартості.

Шестий змісл у жінок.

Др. Ріше відкрив, що жінки багато лекше й скорше чим мушини предчувають, наколи хто говорить неправду й предвиджують навіть наслідки тої брехні.

Не лякаймося браку вугля й дров

Професор Мек Лінен в Канаді успокоює світ, що наколи забракне вугля й дров, то можна будде палити в печі й ogrівати мешкання газом гелієм, який буде дешевше виносити як теперішній опал.

По крові пізнає народність.

Російський вчений лікар Манайлов пізнає по крові, хто до якої належить народности. Недавно на одній клініці на 202 пацієнтів Манойлов в сей спосіб точно означив народність 187 людей.

Колегія кардиналів.

Колегія кардиналів складається тепер з 66 кардиналів. З того є 23 Італійців, 7 Французів, 5 Німців, 4 Еспанців, 4 Північн. Американців, 2 Польків, 2 Австрійців й 2 Англійців, та 1 Прієць, 1 Бразилець, 1 Португалець, 1 Голяндець, 1 Канадєць і 1 Мадяр. Українця нема.

Військова наука в рад. школах.

Радянська влада видала розпорядок, щоб у всіх цивільних середних школах учено обовязково також і військових вправ.

Жовижки.

Розрухи селян в Німеччині.

В Бернкастель в Німеччині прийшло до великих заворушень між селянами з причини великих податків. Вони в числі кілька тисячий осіб вдерлися до податкового уряду та попалили там всі акта. Поліція з трудом зробила порядок.

Прикладна організац. карність.

Тому, що Міністерство Скарбу приготував новелю до закона про вивінування й емеритуру залізничників, на основі котрої то новелі залізничники булиб дуже покривджені, відбулися одного дня т. є. 7. марта 1926 р. з ініціативи їх головної управи в цілій польській державі протестуючі віча, та ухвалено на них рішучі резолюції.

Червоний сніг.

В Америці впає червоний сніг і учені не знають, що це таке. Припускають, що це вітри принесли з під бігуна цвіт ростин, які там ростуть великими масами, та перемішали його зі снігом, який тому дістав червону краску.

Люди з хвостами.

На одному острові філіпінського архіпелагу Американці знайшли в горах людей з хвостами. Є се племя невелике й належить до людодів.

Крадіж мобілізаційних актів.

Недавно один поліціянт з Залісія над Збручем забрав з борщівської команди й Староства мобілізаційні плани, ріжні, дуже важні акта, тайні документи політичного відділу дефензиви, сич тайних агентів, і в повному узброєно утік на коня на радянську сторону (В. Н. 278).

Словар чужих слів.

Тому, що і в українській мові уживається дуже багато слів чужого походження, яких значінне не кождому є знане, наша Редакція рішила віднині поміщувати в кождому числі „Голосу Дяків“, по азбуці певну скількість найчастійше уживаних слів з відповідними поясненнями.

Аббат — ігумен, настоятель кат. монастиря.
Абревіатура — скороченне слів, або складів слова в письмі.

Абдикація — уступленне з престола.
Абдомен — живіт, череве.

Абдомінальний — черевний (тиф).
Аберация — збоченне з прямої дороги.

Абітурієнт — ученик, що приступає до іспиту зрілости в середн. школах.

Аблегер — 1) відставлений улий, 2) зраз, щепочка.
Абнегация — самовідреченнеся чогось корисного.

Аболиція — знесенне судового засуду, помилюванне.
Продовженне в слідуячому числі.

„Голосови Дяків“

нових пренумераторів приєднали:

Вп. Щитинський Петро, дяк, дяк. дел. і орг. в Довжневі — 5-ох. Вп. Яремків Тихон, дяк і дяк. орг. в Сквятині — 1-го. Вп. Стрільцький Іван, дяк і дяк. орг. в Регетові Вижн. — 1-го. Вп. Горбаль Андрій, дяк і дяк. орг. в Волі Міговій — 1-го. Вп. Заліщук Константин, дяк, дяк. делег. і орг. в Чорнокінях Велик. — 1-го. Вп. Ленюк Пилип, дяк в Тяжеві — 1-го.

Редакція складас сям дійсним ширим Впп. Працьовникам на полі організації дяків, щирі подяки та кладе їх як добрий приклад для других.

Схаменіться недолюдки,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою Україну,
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну!
Розкуйтеся, братайтеся!

Т. Шевченко.

Від Редакції.

1) Хто ще не прислав виповненого друку до Великого Шемат. Дяків на 1926 р. нехай се зробить зараз, щоб не припинювати праці, та щоб шематизм міг скорше вийти з друку.

2) На друках до шемат. належить всі рубрики виразно й точно виповнювати.

3) Ті, що не повиповнювали деяких рубрик (на пр. не подали кілько душ є в парохії, кілько парох посідає ерекц. ґрунту і т. п.) мають зараз поштовою карткою сі дати надіслати до нашої Адміністрації.

4) Дати до шемат. належить посилати лише на тих друках, які долучено до часопису.

5) Православні українські дяки з Волині, Холмщини, Полісся й Підляшя, та українські дяки з Америки, Канади, Бразилії і т. п., які є або мають думку зістати пренумераторами нашого органу, мають також виповнити одержані друки до шемат. та переслати їх до нашої Адміністрації.

6) Кожний дяк повинен зараз подати нашій Адміністрації адресу свого знаменитого дяка, що перебуває за границею, та старатись приєднати його як передплатника „Голосу Дяків“.

Відозва.

Редакція „Голосу Дяків“ рішила почавши від 1. цвітня 1926 р. т. є від дня перших своїх роковин висилати 15 найбільшим і найстаршим своїм дотеперішнім пренумераторам дякам часопис даром. В тій цілі повинні інтересовані негайно до нашої Редакції писемно зголоситися та долучити від делегата свого деканату відповідну, печаткою заосмотрену посвідку, в якій повинно бути сказано: кілька інтересованих має літ життя, кілька посідає свого та ерекц. ґрунту, і кілька має осіб на своєму удержанню? Редакція.

Просьба.

Бувший катедральний дяк, дяко-учитель і у правитель хору, який по причині старечої немочи та окалічіння на ноги утратив дяківську посаду та знаходиться тепер в дуже тяжкому, матеральному положенню й прямо примирає з голоду, звертається оцею дорогою до всіх своїх Вповажаних Товаришів-Дяків, як до останнього щєбля ратунку з горячою товариською просьбою о одноразову допомогу, та завважує, що всякі його заходи в тому напрямі у церк. влад остали без позитивного успіху.

Всякі жертви на повисшу ціль належить слати до кінця цвітня с. р. до нашої Редакції з допискою „Для окалічолого дяка“.

Редакція.

Привіти й признання „Голосови Дяків“ надіслали:

Вп. Шалацький Йосиф, дяк в Борщеві, Вп. Грек Іван, дяк в Деревні, Вп. Кокорудз Семен, дяк в Боляновичах, Вп. Михайлюк Леонтій, дяк в Олексинцях, Вп. Кучера Мартин, був. дяк і упр. хору в Раві Руській, Вп. Палчинський Теодор, дяк в Завадові, Вп. Старницький Григорій, дяк і упр. хору в Скалі, Вп. Бербелюк Андрій, дяк в Пеняках, Вп. Семчишин Михайло, піддячий в Чернокінцях Великих, Вп. Щитинський Петро, дяк, дяк. делег. і орг. в Довжневі, Вп. Форемський Григорій, був. дяк і упр. хору в Раві Руській.

Редакція складає сим Впп. Пренум. найсердечніші подяки за їх щирі привіти й признання для неї, бо вони додають її сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківської справи.

Дяк жонатий, з гарним теноровим голосом, уміє провадити хор, громадську писарку, посідає кооперативну практику та режисерський талан пошукує посади дяка. Інформації дає Гриневич Дмитро, дяк в Сеньковій Волі, пч. Новотанець.

Видає Видавництво „Запорожець“ в Коломії.

Приклад достойний наслідування.

Цілолітню пренумерату на „Голос Дяків“ зложили з гори: (Продовженне).

Вп. Майба Іван, дяк, дяк. дел. і орг. в Ярославі, Вп. Грек Іван, дяк в Деревні, Вп. Гец Володимир, дяк в Ваньковій, Вп. Яким Дмитро, дяк в Чукові, Вп. Цапович Іван, дяк в Велдіжи, Вп. Терлецький Стефан, дяк в Россохах, Вп. Гаврилишин Дмитро, дяк в Фашівці, Вп. Лях Михайло, дяк в Тартакові, Вп. Олесків Іосафат, дяк і упр. хору в Макуневі, Вп. Кундич Василь, дяк в Бистриці, Вп. Чуфус Федор, дяк в Старуні, Вп. Боркович Михайло, дяк в Белзці, Вп. Гринюк Василь, дяк в Жабю-Ільці, Вп. Комишук Дмитро, в Ковалівці, Вп. Купецький Іван, дяк в Туринці.

Дальше буде.

На фонд преси зложили:

Вп. Сікора Іосиф, (не Василь, як се через помилку складача було подано в 5.ч.) дяк, дяко-учит. і зг. в Скоморохах Нових — 5.00 зл. Вп. Сень А. Петро, дяк в Завадці Рим. — 2.00 зл. і викликує на довільну квоту: Вп. Фецину Михайла, дяка, дяк. дел. і орг. з Мисцовой, дек. Дукля, та Вп. Шостачка Петра, дяка з Вороблика Кор. декан. Рима.; Вп. Михайлюк Леонтій, дяк в Олексинцях — 1.95 зл. Данилович Семен, дяк в Сенечелі — 1.55 зл. Вп. Семчишин Михайло, піддячий в Чернокінцях Вел. — 1.50 зл. Вп. Височанський Михайло, дяк в Маткові — 1.00 зл. Вп. Добуш Петро, дяк, дяк. делег. і орг. в Боянці зі збірки на Зборі Дяків — 12 зл. Вп. Купецький Іван, дяк в Туринці — 1.00 зл. Вп. Назаревич Антін, дяк в Жукові — 1.00 зл.

Редакція складає всім Впп. Жертводавцям найгорячіші подяки за їх щирі жертви, що є доказом зрозуміння ваги й значіння незалежної своєї преси, яка є одинокою, що може отверто виступати проти всіх кривд дяків та кріпко стати в їх обороні.

Веселий куток.

В суді.

Суддя до злодія, який вкрав з воза кожух.
— То ви вкрали кожух з воза?
— Ні, я не вкрав. Збиралося на дощ і я заніс його до себе, щоби не змок.

„Зиз“.

Присяга.

— Ти що здури? Пеш горівку крізь соломку?
— Мушу додержати слова. Я присягнув жінці, що уста мої не торкнуться більше чарки.

Фабрика рільничих машин БРАТІВ ПЛЕЗЯ

в Коломії (на Косачові)
вирабляє:

Залізні й деревлянні плуги, млинки до чищення збіжа, ручні й кіратові сікарні, борони, обсіпники і т. п.

доставляє:

Молотарні, кірати, приставки, культивоари, сівники, вирівки до молока, праси до олію і т. п.

Склеп в будинку „Каси Залічкової“
в Коломії, вул. Байзера ч. 1.

Жадайте цінників! Жадайте цінників!

Дяк, грек, кат. сбраду з сильним теноровим голосом, який був довгий час православним дяком в Києві в Софійському Соборі, і посідає з відтам гарні свідцтва, пошукує посади дяка чи псаломщика при православній церкві на Волині. По інформації звертатися до Редакції „Голосу Дяків“ до ч. 130/26—3.

Курс гри на фісгармонії й органах.

Принимаю охочих на науку гри на фісгармонії й органах, евентуально також на управителів хорів. Наука триває ме около 4 місяці, залежно від спосібности кандидата. Вимагається доброго слуху й здорових пальців на руках. Платня після умови.

Бойко Іван, дяк і управ. хору в Білобожниці, пч. в місці.

Почтова скринька.

Вп. Пинка Роман, дяк в Ульвівку. 2.90 зл. зарах. по Вашому бажанню, при чому пригадуємо, що чвертьрічна передплата на 1926 р. виносить 1.50 зл. а не 1.25 зл. До шемат. за 1925 р. належить нам ще 55 сот.

Вп. Книжник Михайло, дяк в Осівці. 10 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. все в найбільшому порядку поплачене, а на 1926 р. остало ще 4.05 зл.

Впп. Зеленьяк Данило, дяк в Тихані, й Соленька Іван, дяк в Жидачівськ. По 3.05 зл. на шемат. і по 3 зл. на часопис на 1926 р. від Вп. Кобеляка Василя, дяка й дяк. орг. в Кремній на Ваш рах. одержали.

Вп. Щибиволок Теодор, дяк в Яблоніві к. Копич. 5 зл. з 29. 11. 1925 р. дістали, з чого решту 2.50 зл. зарах. на часоп. на 1926 р.

Вп. Височанський Михайло, дяк в Мошкозі. 10 зл. одержали й по Вашому бажанню зарах. Після вирівняння всіх залежностей за 1925 р. остало ще на сей рік на шем. 3.05 зл. і на часопис 3.30 зл.

Вп. Обідняк Іван, дяк в Угринові Дол. 4 зл. і 2 зл. одержали й по Вашому бажанню зарах. На часоп. на 1926 р. ми ще від Вас нічого не одержали.

Вп. Щепанський Евстахій, дяк в Рогізні. 5 зл. через Вп. Масюка Олександра, дяка й дяк. делег. в Яворіві дістали й по думці дописки зарахували.

Вп. Гнатюк Олександр, дяк в Угринові. 5 зл. отримали, з чого 1.25 зл. вписали на рах. залежл. за 1925 р., 3 зл. на часоп. і 75 сот. на шем. на 1926 р.

Вп. Стасюк Василь, дяк в Бишках. 1 і 2 числа ми Вам в пору вислали; більше сих чисел вже на складі не маємо. За 1925 р. залагаєте за часоп. 1.65 зл. а за шемат. 1.05 зл. „Мішок Сміху“ вже вичерпаний.

Вп. Яців Стефан, господар в Команчі. 8.05 зл. одержали й по Вашому бажанню зарах. Просимо нам заподати на який календар Ви прислали, чи на дяківський з шематизмом, чи на який інший!

Вп. Яскілка Василь, дяк в Ріпнику. 5 зл. з 7. XII. 1925 р. і 3.05 зл. сего року дістали й по думці дописки зарахув. Ми вислаємо Вам часопис правильно; наколи *Вам його не доручують, то рекламуюте в своєму поштовоу уряді.

Вп. Коваль Іван, дяк в Звенигороді. 4.40 зл. отримали, з чого за 1925 р. зарах. за часоп. 1.25 зл., за 8. ч. 40 с. а на рах. шем. за 1925 р. 2.75 зл. бракує ще 35 сот. На сей рік не остало нічого.

Вп. Кузів Федір, дяк в Вікнянах. Ваше оправданне прийняли ми до відома. Вашій Вп. Родині бажаємо як найскоршого видоздоровлення а Вам красивого поведіння.

Вп. Холошнецький Григорій, дяк в Балічах Под. 5 зл. отримали, з чого на 1926 р. зарах. 3.05 зл. як задат. на шемат., 1.55 зл. на часоп. а крім сего 40 сот. за 8. число. За 1925 р. належить нам ще 2.50 зл. за часоп. а 55 сот. за шем. разом 3.05 зл.

Вп. Лазука Дмитро, дяк в Миротині. Ваше оправданне прийняли ми до відома, та бажаємо Вам як найскоршого видоздоровлення. Звіт Збору Дяків Вашого деканату чекає так само як другі на чергу, бо на раз всіх звітів помістити не можемо, а то тим більше, що ми крім звітів мусимо ще інші актуальні справи в часописі поміщувати.

Вп. Колдра Василь, дяк в Святковій Вел. 5.50 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах.

Вп. Куречка Кіндрат, дяк в Нисличах. 5.55 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Бажаємо Вам скорого видоздоровлення та багато сили й охоти до дальшої праці.

Вп. Данильчук Кость, дяк в Котузові. Вашу дописку прийняли ми як оправданне. У висилці часопису для Вас перерви не робимо. Бажаємо Вам як найскоршого видоздоровлення та багато сили й охоти до дальшої праці.

Вп. Гаврилків Петро, дяк в Ясеневі Пільні. 3.05 зл. на шем. на 1926 р. отримали.

Вп. Роман Антін, дяк в Сяночку. За 1925 р. належить нам від Вас за шематизм 1.70 зл. На 1926 р. ми від Вас ще нічого не дістали.

Вп. Грек Іван, дяк в Деревні. 7.50 зл. одержали й по Вашому бажанню зарахували.

Др. А. Фріш

лікар всіх лікарських наук
(Апарат Рентгена
і кварцова лампа)
Коломия, ріг вул. Міцкевича-Замкової.

АДВОКАТ

Д-р Іван Турянський

відкрив адвокатську канцелярію в Коломії і веде її при вул. Крашевського ч. 4.

Курс дяківської науки.

Принимаю кандидатів на дяківську науку як також на науку управителів церковного хору. Вимагається доброго слуху й чистого голосу. Платня після умови. Іосиф Баранюк, дяк і управ. хору в Будилові, пч. Снятин.

Дяка, уміючого провадити хор, найрадше кавалера пошукує Парохіяльний Уряд в Лютовисках ад Устрики.

За Редакцію відповідає Іван Волошин.

З друкарні Вільгельма Бравнера в Коломії.